

mijmering / bevestiging

Zoekend op internet naar de voor mij onbekende Franse kunstenaar Jean Frantier (1898-1964) - zijn werk werd aanbevolen in een artikel in NRC - plopte een kleine

houtsnede op die hij 'Groenten' had genoemd. Ik vermoedde een uitgeschoten aardappel, maar ik zag er vooral reikende handen in. En die reikende handen brachten me terug naar de afgelopen week, waarin ik met dochter en kleinzoons van negen en vijf in Frankrijk bivakkeerde. Zo'n week waarin de kinderen de hoofdrol spelen en je als oma met soms gespeeld afgrijzen staat te kijken naar wat ze allemaal durven en doen.

Van alles wat een kind voor zijn of haar vierde meemaakt blijft weinig of niks hangen. Als ze wat ouder worden beklijft er steeds meer, maar pas vanaf tien jaar schijnen herinneringen bewust te worden. Dat stemt me een beetje droevig, want wat herinneren ze als ze groot zijn nog van wat ze samen met oma deden? Mijn herinneringen aan mijn oma, mijn moeders moeder, gaan gelukkig wel wat verder terug dan mijn tiende. Ik weet nog veel en dat geeft hoop, want wat investeer je als oma veel in je kleinkinderen! Maar als ik eerlijk ben investeer ik toch vooral in mijzelf, in deze fase van mijn leven. Een kleine tweehonderd dagen heb ik inmiddels opgepast, de dingen die ik met de kinderen deed waren leuk voor hen, maar ik heb er zelf minstens zo veel van genoten. Hoe leuk waren alle eerste keren, hoe jammer alle laatste. Hoe grappig dat ze leerden praten, hoe vermoeiend dat ze nu overal weerwoord op hebben. Hoe schattig de tijd dat nee nog niet nodig was, hoe irritant dat dit nu soms wel het geval is en ze ja doen.

Ik wil mijn kleinkinderen positief bevestigen, maar ik hengel als oma ook naar bevestiging. Geen groter compliment dan toen mijn oudste kleinzoon spontaan zei dat hij het zo leuk vond om met mij op vakantie te gaan. Ik kon het niet laten om na die week te vragen of het - ik - niet was tegengevallen. Het antwoord deed me goed: wat hem betreft voor herhaling vatbaar!